

Tomasz Owoc

Obóz jeniecki w Krakau (Krakowie) 1941–1944¹

Podczas II wojny światowej Niemcy stworzyli rozbudowany system obozów jenieckich rozwijany w toku zmieniającej się sytuacji militarnej III Rzeszy. Na terenach Generalnego Gubernatorstwa (dalej: GG) w ramach Dowództwa Wojskowego GG (od 15 lipca 1940 r.), a następnie Okręgu Wojskowego GG (od 1 września 1942 r.) funkcjonowała struktura odpowiedzialna za sprawy jenieckie. Na jej czele stało Dowództwo Jeńców Wojennych w GG, które było podzielone na okręgi, oznaczane dużymi literami alfabetu. W listopadzie 1942 r. w ramach Dowództwa Jeńców Wojennych funkcjonowało pięć okręgów: M – Kamienna (Kielce), O – Lemberg (Lwów), V – Warschau (Warszawa), W – Lublin, Y – Reichshof (Rzeszów – Kraków)². Poniżej w strukturze jenieckiej znajdowały się komendantury obozów stałych odpowiedzialne za przetrzymywanych jeńców na określonym terenie³.

Przyczyn powstania stałego obozu jenieckiego w Krakau (Krakowie) można dopatrywać się w dwóch aspektach. Pierwszy związany jest z podoficerami francuskimi, wziętymi do niewoli w trakcie kampanii w 1940 r. Na mocy 27 artykułu Konwencji dotyczącej traktowania jeńców wojennych, podpisanej 27 lipca 1929 r. w Genewie podoficerowie nie podlegali pracy przymusowej i mogli być wykorzystywani jedynie do prac nadzorczych. Jeńcy francuscy i belgijscy, znajdujący się w obozach na terenie całej Rzeszy

¹ Artykuł powstał na podstawie badań, przeprowadzonych w ramach projektu „Jeńcy wojenni w okupowanym Krakowie 1939–1945”. Efektem prac badawczych będzie wystawa czasowa prezentowana w terminie 13 VI 2016 r. – 2 IV 2017 r. w oddziale Muzeum Historycznego Miasta Krakowa Fabryka Emalia Oskara Schindlera oraz publikacja towarzysząca, stanowiąca katalog wystawy. T. Owoc, *Jeńcy wojenni w okupowanym Krakowie 1939–1945*, Kraków 2016.

² G. Tessin, *Verbände und Truppen der deutschen Wehrmacht und der Waffen-SS im Zweiten Weltkrieg 1939–1945, Bd 1: Die Landstreitkräfte. Die Waffengattungen*, Osnabrück 1979, s. 306.

³ R. Kobylarz, K. Sznotala, *Wykaz niemieckich obozów jenieckich 1939–1945*, Opole 2010, s. 15–16.

na przełomie 1940 i 1941 r. odmawiali pracy na rzecz Niemiec, powołując się na ten zapis. Uznawali to za wyraz walki z okupantem i nazywali siebie *réfractaires* – opornymi. W połowie 1941 r. władze niemieckie, chcąc zmusić tę grupę do pracy oraz ukarać za brak współpracy, rozpoczęły przygotowywanie na terenie GG obozów karnych w Rawie Ruskiej, Grudziądzu oraz Kobierzynie–Krakowie⁴. Przemawiają za tym rodowód komendantury, która została przeniesiona z Norymbergi, gdzie przetrzymywano głównie żołnierzy francuskich oraz struktura narodowościowa krakowskiego obozu, w którym francuscy podoficerowie stanowili największą grupę jeńców.

Drugim aspektem, powiązaniem z genezą obozu w Krakowie, była prowadzona wojna ze Związkiem Socjalistycznych Republik Radzieckich (ZSRR). Niemiecka administracja wojskowa zaskoczona liczbą żołnierzy Armii Czerwonej (dalej: ACz) branych do niewoli pośpiesznie organizowała nowe obozy. Pierwszymi jeńcami krakowskiego obozu, od października 1941 r., byli obywatele ZSRR. Obóz dopiero od maja 1942 r. miał oznaczenie Stalag 369 Kobierzyn. Numery powyżej 300 były zarezerwowane dla obozów, przetrzymujących żołnierzy ACz.

Stały obóz jeniecki w stolicy GG zaczął funkcjonować 29 października 1941 r. Jako przeniesiony z Norymbergi Oflag XIII A Nürnberg-Langwasser (Unterlager A) działał do 3 maja 1942 r., kiedy to został przemianowany na Stalag 369 Kobierzyn. Przez cały ten okres obóz posługiwał się numerem poczty polowej 45738⁵. Wehrmacht na potrzeby komendantury zajął budynek Szkoły Ludowej w Borku Fałęckim. Obecnie trudno określić zasięg terytorialny Stalagu 369 Kobierzyn. Najdalej na południe swoją jurysdykcją obejmował on oddział roboczy w Zakopanem⁶, natomiast na północny wschód nr 1820 w Mielcu⁷. Zgodnie z raportem z 11 października 1943 r. z wizyty międzynarodowego obserwatora, Szweda Adolfa von Rosen’a, Stalag 369 Kobierzyn posiadał szesnaście oddziałów roboczych⁸. Pięć z nich udało się zidentyfikować:

– Kriegsgefangenen–Arbeitskommando (dalej: Ar.Kdo.) 1807 – lotnisko Rakowice–Czyżyny,

⁴ F. Ambrière, *Długie wakacje 1939–1945*, Poznań 1971, s. 250.

⁵ Bundesarchiv (dalej: BArch), sygn. RH 49/11, Stammtafel des Kriegsgefangenen-Mannschaftsstaumlager 369, k. 53–54.

⁶ Kriegsgefangenen-Arbeitskommando Zakopane, Российский государственный военный архив (РГВА), № фонда 1323, № описи 2, № дел 329, <http://www.obdmemorial.ru/html/info.htm?id=84473841> [on-line 30 IV 2016].

⁷ Les Archives Le Musée de la Résistance et de la Déportation de Besançon (dalej: AMRD), Kriegsgefangenen-Arbeitskommando 1820 – Mielec, Dokumenty Amicale Du 369 Camp De Kobjercyn.

⁸ Smit D. J., *ONDER DE VLAGGEN VAN ZWEDEN EN HET RODE KRUIS Een medisch-historische studie naar aspecten van internationale bescherming van en hulp- en zorg-*

- Ar.Kdo. 1817 – zakłady Steyer, Kraków,
 - Ar.Kdo. 1820 – Mielec,
 - Ar.Kdo. Zakopane, ul. Krakowska,
 - Ar.Kdo. Węgiel – Benzyna (niem. Kohle-Benzin), Kraków, ul. Zabłocie⁹.
- Nadzór nad obozem pełnił komendant. Obecnie można wskazać czterech komendantów:

- Oberst Max Naumann (1887–1945)¹⁰ 29 X – 1 XII 1941
- Major z. V. Ladislaus Kubalek (1888–?) IV – 21 VI 1942
- Oberstleutnant Arthur Groest (1884–?) 22 VI 1942 – 28 II 1944
- Oberst Bruno Simon (1886–?) 1 III – 31 VIII 1944¹¹

Do ochrony Stalagu 369 Kobierzyn oddelegowano Landesschützen-Bataillon 818 w sile pierwszej i czwartej kompani¹², dla której rezerwową jednostką był Landesschützen-Ersatz-Bataillon 13¹³.

Brak archiwalnej dokumentacji nie pozwala na szczegółowe odtworzenie struktury i organizacji obozu. Można domniemywać, że był on zorganizowany typowo, jak inne niemieckie obozy jenieckie. Komendanturę obozową tworzyło dziewięć referatów:

- Referat Ia – służba wartownicza obozu,
- Referat Ib – ewidencja jeńców,
- Referat Ic – przedstawicielstwo Abwehry (kontrywywiadu wojskowego),
- Referat Id – przedstawicielstwo Arbeitsamtu (urzędu pracy),
- Referat IIa – kancelaria komendantury,
- Referat IIb – opieka kulturalno-duchowa w tym organizacja czasu wolnego,
- Referat III – oficer sądowy,
- Referat IVa – administracja i gospodarka finansowo-rzeczowa,
- Referat IVb – służba medyczna¹⁴.

W okresie trzech lat funkcjonowania w Krakowie obozu stałego, na terenie miasta znajdowało się kilka miejsc przetrzymywania jeńców wojen-

verlening aan Nederlandse militairen in Duitse krijgsgevangenschap van 1940 tot 1945, s. 152, http://repub.eur.nl/pub/17813/970102_SMIT,%20David%20Jan.pdf [on-line 1 VI 2016].

⁹ Dokumenty Amicale Du 369..., op. cit; ПГБА, № фонда 1323..., op. cit.

¹⁰ Awansowany 1 XII 1941 r. do stopnia generała-majora, objął funkcję Dowódcy ds. Jeńców Wojennych obszaru Y – Kraków, którą pełnił do II 1942 r., BArch Ludwigsburg, sygn. B 162/ 6588, Zeznanie Josefa Schneidera.

¹¹ Muzeum Historyczne Miasta Krakowa (dalej: MHK), sygn. FS-521-5/16, Pismo z Deutsche Dienststelle (WAST), 22 IX 2016.

¹² BArch, sygn. RH 53-23/40, Gliederung des Wehrkreisbefehlshabers im Generalgouvernement stand vom 5 XII 1942, k. 11.

¹³ BArch, sygn. RH 49/11, Stammtafel..., k. 53–54.

¹⁴ Z. Lietz, *Obozy jenieckie w Prusach Wschodnich 1939–1945*, Warszawa 1982, s. 75–76.

nych. Najczęściej wykorzystywano do tego celu poaustriackie forty Twierdzy Kraków. Pierwszym z nich były budynki dawnych, barakowych Koszar Kawaleryjskich 8. Pułku Ułanów ks. Józefa Poniatowskiego w Kobierzynie, w których od października 1941 r. przetrzymywano jeńców radzieckich, głównie w budynkach stajennych i magazynowych. Wcześniej koszary były wykorzystywane przez Dulag Krakau (tj. jeniecki obóz przejściowy, w którym znajdowali się żołnierze Wojska Polskiego z kampanii polskiej 1939 r.), a następnie służyły jako obóz przejściowy dla wysiedlonych Polaków z Kraju Warty. Koszary znajdowały się na obrzeżach miasta, przez co stanowiły dogodne miejsce dla przetrzymywania ludzi.

Można wyróżnić dwie najważniejsze lokalizacje odosobnienia żołnierzy w Krakowie. Pierwsza to tzw. obóz główny Stala-

1. Bruno Simon – ostatni komendant Stalagu 369 Kobierzyn, 1938 r.

Źródło: Bundesarchiv Ludwigsburg, sygn. PERS 6-9393

2. Widok na bramę główną Stalagu 369 Kobierzyn, 1942–1944

Źródło: Instytut Pamięci Narodowej (dalej: IPN), sygn. 59453

gu 369 Kobierzyn – w świadomości mieszkańców i przez naukowców często utożsamiany z jego całością. Usytuowany był na terenie tzw. Piasków, na pograniczu dwóch dzielnic: Kobierzyn i Borek Fałęcki. Obóz główny mógł pomieścić maksymalnie ok. 6 tys. jeńców. Obejmował powierzchnię 25 ha, znajdującą się w odległości ok. 500 m od komendantury w Borku Fałęckim. Funkcjonował od kwietnia 1942 r. do sierpnia 1944 r. Obóz był podzielony na szereg stref: bloki mieszkalne – zamieszkałe trzy z zaplanowanych czterech, *Sonderlager*, *Vorlager*, *Krankenrevier* oraz część magazynowo-przemysłową. Ogrodzenie składało się z podwójnej linii drutu kolczastego i wież strażniczych. W ramach bloku I i II funkcjonował budynek, służący jako świetlica, kaplica, obozowy uniwersytet czy teatr¹⁵.

Drugą ważną lokalizacją był obóz w nieistniejącym już Forcie 33 Krakus, znajdującym w bezpośrednim sąsiedztwie kopca Krakusa i krakowskich Krzemionek. W obozie przebywało od 300 do 500 jeńców radzieckich. Codziennie wychodzili do pracy na zewnątrz. Byli oni skoszarowani w dwukondygnacyjnym budynku o charakterze cytadeli, stanowiącym centralną część obozu. Na jego terenie nie było czynnego ujęcia wody. Jeńcy transportowali ją za pomocą wozu konnego z beczką – zazwyczaj ciągnęło go ośmiu do dwu-

3. Kaplica bloku I Stalagu 369 Kobierzyn, 1942–1944

Źródło: Jean-Noël Voleau

¹⁵ IPN, sygn. GK 174/113, Lagerplan Kriegsgefangenlager Kobierzyn.

nastu osób. Świadkowie określali ten akt jako wyrafinowaną torturę wobec osadzonych w obozie żołnierzy ACz¹⁶.

Warunki i stosunki panujące w obozie podporządkowano rasistowskiej polityce III Rzeszy, czego efektem było stworzenie swoistej hierarchii wśród jeńców. Najwyżej w niej stali żołnierze państw zachodnich, których, co do zasady, traktowano zgodnie z konwencją genewską. Chronologicznie pierwszą, a drugą pod względem liczebności grupą jeńców w krakowskim obozie, byli żołnierze ACz, z którymi obchodzono się najgorzej spośród przetrzymywanych jeńców. Fakt niepodpisania konwencji genewskiej z 27 lipca 1929 r. przez ZSRR stał się dla Niemców pretekstem do złego traktowania jeńców radzieckich. W rzeczywistości Niemcy byli zobowiązani do przestrzegania konwencji, nawet jeśli przeciwnik nie był jej sygnatariuszem, o czym mówił 82 artykuł¹⁷.

Żołnierzy ACz przetrzymywano w bardzo złych warunkach higieniczno-sanitarnych, dostarczano im głodowe racje żywnościowe, zmuszano ich także do ciężkiej pracy przymusowej. Działania te były zgodne z ogólną polityką III Rzeszy, mającą na celu fizyczne wyniszczenie jeńców radzieckich. Szacuje się, że przez obóz stały w Krakowie przeszło ich od 2 do 6 tys., średnio stanowili 12% ogółu¹⁸. Najistotniejszym miejscem ich przetrzymywania był obóz przy kopcu Krakusa, ponadto w różnych okresach izolowano ich w Koszarach Kawaleryjskich 8. Pułku Ułanów ks. Józefa Poniatowskiego w Kobierzynie, Forcie 51 1/2 Skotniki – Sidzina, obozie głównym w Kobierzynie (wiosna 1942 r.), garbarni przy ul. Barskiej, ponadto w różnych oddziałach roboczych na terenie Krakowa oraz obszaru podległego komendanturze Stalagu 369 Kobierzyn. Wśród czerwonoarmistów udokumentowano przypadki żołnierzy narodowości polskiej, z których najważniejsze świadectwo pozostawił Stanisław Wieczorek, do którego najprawdopodobniej należała waga do odmierzania kromek chleba, znajdująca się obecnie w zbiorach MHK. Jeńcy radzieccy stanowią grupę, która najdłużej przebywała w krakowskim obozie.

Najliczniejszą grupą więzioną w Stalagu 369 Kobierzyn byli podoficerowie armii francuskiej. Stanowili oni średnio ok. 80% ogółu jeńców¹⁹. Traktowano ich stosunkowo łagodnie. W związku z postanowieniami konwencji genewskiej nie byli zmuszani do pracy (choć podejmowano próby skłonienia do jej podjęcia), zapewniono im też lepsze niż jeńcom radzieckim racje żyw-

¹⁶ E. Drwota, *Jeńcy radzieccy w okupowanym Krakowie*, Kraków 1975, s. 8–9.

¹⁷ Konwencja dotycząca traktowania jeńców wojennych podpisana w Genewie dnia 27 VII 1929 r., „Dziennik Ustaw RP” 1932, nr 103, poz. 866.

¹⁸ Centralne Muzeum Jeńców Wojennych w Łambinowicach-Opolu (dalej: CMJW), Materiały i Dokumenty (dalej: MiD). Statystyka Genewska, sygn. 4–7.

¹⁹ Ibidem.

4. Widok na kopiec Krakusa oraz Fort 33 Krakus, w którym mieścił się obóz dla jeńców radzieckich Stalagu 369 Kobierzyn, lata trzydzieste XX w.

Źródło: IPN, sygn. Kr 307/55 t. 1

nościowe i warunki sanitarne. Mieli m.in. prawo do prowadzenia korespondencji oraz otrzymywania paczek żywnościowych od swoich rodzin oraz paczek Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (dalej: MKCK), w których przesyłano m.in. czekoladę czy kawę²⁰. Stanowiło to podstawę do nielegalnego handlu. Jeńcy francuscy mieli prawo do samorządu obozowego – w ramach bloku wybierano mężów zaufania, którzy reprezentowali interesy jeńców wobec administracji obozowej. Jeńcy obozu głównego mieli prawo wyboru jednej osoby, która raz w miesiącu opuszczała teren obozu w celu dokonania zakupów na terenie Krakowa²¹. W ten sposób zaopatrywano się przede wszystkim w materiały papiernicze oraz higieniczne. Była to także okazja do szmuglu towarów zabronionych. Funkcję tę pełnił Francois Ambrière, który po wojnie za swoje wspomnienia obozowe pt. *Długie wakacje* otrzymał prestiżową nagrodę Goncourtów²².

Największym problemem, z jakim mierzyli się jeńcy obozu głównego Stalagu 369 Kobierzyn, były izolacja i niezagospodarowany czas wolny.

²⁰ R. Kobylarz, K. Sznotala, op. cit., s. 11

²¹ F. Ambrière, op. cit., s. 266.

²² I. Gass, *Życie kulturalne jeńców francuskich w Stalagu 369 w Kobierzynie*, „Lambinowski Rocznik Muzealny” 1996, t. 19, s. 15–16.

Dla części jeńców stanowiło to powód podjęcia pracy na rzecz okupanta. Z drugiej strony powodowało to rozwój aktywności sportowo-kulturalno-oświatowej. Na terenie obozu funkcjonowały teatry, „uniwersytety”, koła zainteresowań, organizowano wystawy. Podejmowane działania kulturalne cechował bardzo wysoki poziom artystyczny. Jednym z przykładów była prasa redagowana przez jeńców. Wydawany od 15 lipca 1942 r. do lutego 1944 r. miesięcznik „Le Crack” był najważniejszym i największym czasopismem Stalagu 369 Kobierzyn. Początkowo gazetka ścienna, następnie od końca 1942 r. drukowany miesięcznik o nakładzie 1,2 tys. egzemplarzy. Redagowany m.in. przez Pierre’a Lardina (1902–1982), jednego z najbardziej znanych powojennych francuskich artystów szkła, twórcę winiety czasopisma, zawierającej przedstawienie konia z rozwianą grzywą oraz spętaną kończyną. Po zakończeniu wojny znak ten stał się symbolem byłych jeńców obozu głównego²³. Przemycane do Francji egzemplarze czasopisma obozowego „Le Crack” zostały uhonorowane nagrodą Akademii Francuskiej we wrześniu 1943 r.²⁴

Kolejnymi, pod względem liczebności, grupami narodowościowymi przetrzymywanymi w obozie byli Belgowie i Holendrzy, stanowiący ok. 10% społeczności obozu²⁵. Wobec Belgów stosowano takie same zasady jak wobec jeńców francuskich, wraz z którymi trafili do obozu. Grupę jeńców holenderskich przewieziono ze Stalagu 327 w Przemyśle w październiku 1943 r. Niemcy uważali Holendrów za wyżej stojących w hierarchii narodów niż Francuzów i Belgów, w związku z czym przyznali im więcej przywilejów. Przetrzymywano ich w osobnym obszarze obozu – *Vorlager*²⁶.

Organizacja ucieczek była ważnym elementem obozowego życia. Jeńcy nawiązywali kontakty z polskim podziemiem oraz osobami postronnymi, które wspierały jeńców podczas prób ucieczek. Zbiegom groziła kara więzienia odbywana m.in. w Forcie 52 Borek czy w więzieniu przy ul. Montelupich. Mimo to niektórzy jeńcy uciekali kilkakrotnie.

Obóz główny Stalagu 369 w Kobierzynie w okresie, kiedy przebywali w nim jeńcy francuscy, belgijscy i holenderscy był kontrolowany przez organizacje humanitarne, w tym MKCK, co skłaniało Niemców do utrzymywania, co do zasady, warunków zgodnych z postanowieniami konwencji genewskiej.

²³ Sylwetka konia miała odwoływać się do widoku, jaki ukazał się pierwszym Francuzom przywiezionym do Stalagu 369 Kobierzyn.

²⁴ AMRD, sygn. 329.2 GUI, D. Guillot, *Le camp de refractaires de Kobierzyn a travers ses journaux: Le Crack et L'Etape (1942–1944)*, Besançon 2000–2001, s. 12.

²⁵ CMJW, MiD. Statystyka Genewska...

²⁶ T. Owoc, op. cit., s. 131.

W miarę zbliżania się frontu wschodniego do Krakowa, od początku 1944 r., coraz głośniejsze mówiło się o ewakuacji obozu. Proces ten rozpoczęto od likwidacji komand pracy na lotnisku Rakowice-Czyżyny oraz w Mielcu. W lecie 1944 r. komenda obozu miała trudności z zapewnieniem transportu kolejowego dla ewakuowanych jeńców z obozu głównego. Rozpoczęto przygotowania do pieszej ewakuacji w głąb Rzeszy, co powodowało duży niepokój wśród jeńców. Ostatecznie ewakuacja obozu głównego Stalagu 369 Kobierzyn została przeprowadzona od 6 do 13 sierpnia 1944 r. Jeńców ewakuowano do stalagów: XVIII C Markt-Pongau, IX A Ziegenhain, X B Sandbostel, VIII C Sagan (Żagań) oraz IV B Mühlberg, dokąd przetransportowano jeńców holenderskich. 24 sierpnia 1944 r. komendantura Stalagu 369 Kobierzyn została przeniesiona do Norymbergi-Langwasser, gdzie, z datą 15 września 1944 r., ostatni komendant Bruno Simon, dokonał formalnego rozwiązania komendantury²⁷.

Przez stolicę GG w ciągu trzech lat funkcjonowania stałego obozu jenieckiego przeszło od 12 do 16 tys. jeńców wojennych. Różnice w sposobie traktowania żołnierzy radzieckich i żołnierzy armii zachodnioeuropejskich sprawiają, że trudno mówić o nich jako o jeńcach tego samego obozu. Pod wspólną komendanturą w dwojaki sposób organizowano byt jeńców, zupełnie rozdzielnie, co do tej pory znajdowało odzwierciedlenie w literaturze przedmiotu, traktującej te grupy oddzielnie. Przeciwwstawienie sobie dwóch grup jeńców, przetrzymywanych w obrębie tego samego obozu jenieckiego obnaża w oczywisty sposób rasistowską politykę III Rzeszy.

5. Strona tytułowa czasopisma „Le Crack”, nr 12 z marca–kwietnia 1943, wydawanego w Stalagu 369 Kobierzyn

Źródło: Muzeum Historyczne Miasta Krakowa, sygn. D. 2295

²⁷ Ibidem, s. 139–140.

THE PRISONER OF WAR CAMP IN CRACOW (KRAKÓW) 1941–1944

(Summary)

During World War II the authorities of the Third Reich organized a number of prisoner of war camps. Some of them were also in Cracow. The permanent POW camp was formed in the capital of the General-Gouvernement on October 29, 1941. It was moved here from Nuremberg, and as Oflag XIII A Unterlager A it functioned till May 3, 1942 when it was renamed to Stalag 369 Kobierzyn. There were mostly kept soldiers of the Red Army, but also of the Allies. It is estimated that in the camp there were from 2 to 6 thousand Soviet prisoners of war, which constituted about 12 per cent of the whole. French prisoners of war were in the majority and they were allowed to carry out sports, cultural and educational activity. Six work squads were subordinated to the camp. The prisoners of war were kept in a few places in Cracow. During existence of the camp there happened a few escapes. The evacuation of Stalag 369 in Kobierzyn took place between August 6 and 13, 1944.

KRIEGSGEFANGENENLAGER IN KRAKAU (KRAKÓW) 1941–1944

(Zusammenfassung)

Das Dritte Reich errichtete im Zweiten Weltkrieg eine ganze Reihe von Kriegsgefangenenlagern. Es gab sie auch in Krakau. Ein Dauerlager für Kriegsgefangene entstand in der Hauptstadt des Generalgouvernements am 29. Oktober 1941. Nach seiner Verlegung nach Nürnberg blieb es als Oflag XIII A Unterlager A bis zum 3. Mai 1942 in Betrieb und wurde anschließend zu Stalag 369 Kobierzyn umbenannt. Man hielt dort vor allem Soldaten der Roten Armee, aber auch Soldaten der Alliierten gefangen. Schätzungsweise 2.000 bis 6.000 sowjetische Kriegsgefangene, die im Durchschnitt jeweils 12% aller Gefangenen ausmachten, sind durch das Lager gegangen. Französische Gefangene stellten die Mehrheit und durften sich in Sport, Kultur und Bildung betätigen. Dem Stalag waren sechs Arbeitskommandos unterstellt. Die Gefangenen waren an mehreren Orten in Krakau inhaftiert. Während des Bestehens des Lagers fanden mehrere erfolgreiche Fluchtversuche statt. Die Räumung des Stalag 369 Kobierzyn erfolgte in der Zeit zwischen dem 6. und dem 13. August 1944.